வனிடம், மனத்திற்கேற்ற பண்பு உடலிலும் அமைந்து, உடல் மாற்றத்தை உண்டாக்குகின்றது. இந்த அடிப்படைத் தத்துவத்தைக் கொண்டு, சிவசிந்தனையே கொண்ட ஒருவனுடன் சிவம் பிரகாசிக்கத் தக்க தேஜசுடன் பொருந்தி, அழிகின்ற உடலும் மாறி, ஓர் அழியாத உடலைச் சிருஷ்டித்துக்கொள்ளமுடியும் என்று சமயப் பெரியோர் கண்டனர். 'சிந்தனை திருத்திச் சிவமாக்கி' என்று மணிவாசகர் கூறியுள்ளார். நல்ல மனம் தீமையை நாடாது. அன்பைச் செய்யும் அல்லது சாட்சியாக அமைந்துவிடும். தீமையை நாடின மனம் தீமை யைச் செய்தே தீரும். எந்த அளவு அன்பு பெருகுகிறதோ அந்த அளவு பகை இல்லை. அகண்டமான கடவுளிடம் அன்பு கொண்டவன், உலகில் எப்பகையுமில்லாமல் வாழக்கூடும் என்பதே பண்டையோர் கண்ட முடிவு.

இடைகலை, பிங்கலை என்ற இரண்டு நாடிகளையும் ஒரு பாம்பாக உருவகித்துள்ளார்கள். அவை இரண்டு என்ற உகரத்தையும், எட்டு என்ற அகரத்தையும் குறிக்கும். இந்த அகர உகரமாகிய நாடிகள் மூன்று மடங்காக அமைந்துள்ளன. இவை பொருந்தும் வகையில் பன்னிரண்டு விரற்கடையில் சேர்ந்து சேர்ந்து பிரிகின்றன. கீழ்ப் பார்வையுடைய இரண்டு கண்களையும், மேற்பார்வை பொருந்தும் வகையில் செய்து, அவ்விடத்தில் மனத்தை நிறுத்தினால் எடுத்த உடல் அழியாது.

மனிதனின் உயரத்தைத் தொண்ணூற்றாறு பாகம் செய்தால், மூலாதாரத்திற்குக் கீழே பாதியும் மேலே பாதியும் அமையும். ஒரு பாதிக்கு நாற்பத்தெட்டு விரற்கடை ஆகும். ஆறு அடி உயரமாகக் கொண்டால் ஒரு பகுதி முக்கால் அங்குலம் அல்லது ஒரு விரற்கடை ஆகும்.

இரண்டு நாடிகளும் கால் பெருவிரல் வழியாகப் புகுந்து சிரசை நோக்கிச் செல்லுகின்றன. அவை நான்கு இடங்களில் மாறி மூன்று கண்டத்தை உண்டாக்குகின்றன.

நெற்றி நடுமுதல் பிரமப்புழை வரையில் சுவாதிட்டானமாம். இதன்மேல் நிராதார கலைகள் தொடங்கும். அவை வியாபினி வியோமரூபினி, அநந்தை, அநாதை, அநாகிருதை, சமனை, உண்மணியாகும். இவைகள் சிவயோகத்தில் இடம்பெறுவன ஆகும், இந்த ஏழும் முன்னுள்ள ஒன்பதும் சேர்ந்து சந்திரகலை பதினா றாகும்.

'நான்று' என்றால் தொங்குகின்ற என்று பொருள். பிரணவம் என்பது அ, உ, ம, விந்து, நாதம் இவ்வைந்தும் சேர்ந்த நிலை. இவையெல்லாம் சாமானியர்களுக்குக் கீழ்முகம் கொண்டே நடைபெறு கின்றன. இந்தக் கீழ்நோக்கு, கண்களிலும் அமைந்துள்ளது. முட்டை என்பது முட்டையையும் குறிக்கும் ஆகாயத்தையும் குறிக்கும். காமம் பொருந்தியபோது கண்ணுக்குக் கீழ்நோக்கும், உலகநோக்கில் நேர்பார்வையும், சிவத்தை நோக்கியபோது ஊர்த்துவ திருஷ்டி யாகிய மேற்பார்வையும் அமையும். ஊர்த்துவ திருஷ்டி அமைவே யோகத் தொடக்கம். சிவபெருமானுக்கு விருபாக்ஷன் என்ற ஒரு

பெயரும் உண்டு. (வேறுபட்ட பார்வையுடையவன்.) பார்வையை குரு காட்டிய வழியில் அமைப்பதே சிவயோக சாதனம். சதாசிவம் ஆகாய தத்துவத்திற்கு அதிபர். கண்களின் பார்வை ஆகாயக் கூறில் பதிந்தபோது கீழ்நோக்குதலையுடைய பிரணவம் மேனோக்குதலை அடைந்து மண்டலங்கள் விரியத் தொடங்கும். சதாசிவத்தில் உருவம் முடிந்து அருவம் தொடங்குகிறது.

சிவத்தில் எவ்வித உருவமும் இல்லை என்பதை நன்கு உணர வேண்டும். சிவம் எல்லாத் தத்துவங்களிலும் கலந்தேயிருந்தாலும் கீழ்த்துருவத்தில் உள்ள தத்துவங்கள் சிவமாகா. ஒரு சேவகனும் அரசாங்க ஊழியன்தான். அதிகாரியும் அரசாங்க ஊழியரே. ஆனால் இருவரும் சமமாக மாட்டார்கள். அதுபோலத்தான் சிவம் ஆகாயக் கூறில் விரிந்து எல்லாவற்றையும் தன்னுள் கொண்டுள்ளது. ஏனையோரிடமும் ஆகாயக்கூறு இருந்தாலும் கண்டநிலையில் உள்ளது; அகண்ட நிலையிலில்லை.

கண்பார்வை சிரசின் மேற்பகுதிக்குப் போகும் தகுதி பெற்றவர் களுக்கு இந்திரியாதிகளின் சேட்டை விடுபட்டுவிடும். சிவயோகம் அமைந்தால் இந்திரியாதிகள் தொழிற்படாது. சிவயோகம் கண் களில்தான் தொடங்குகிறது. சுவாசத்திற்கும் சிவயோகத்திற்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை.

ஆகாயத்தில்தான் பிறவிக்கு வரவேண்டிய வித்தும், பிறவியை மாற்ற வேண்டிய வித்தை வறுக்கும் நிலையும் உள்ளது என்பதை அறியவும். மேலான ஆகாயக்கூறு சிவத்தினிடமே உள்ளது. அங்கு இல்லாத ஒரு பொருள் வேறெங்கும் இல்லை. இங்குச் சிவத்தைப் பற்றிய விளக்கம் அறிய முனைவோம்.

சிவலிங்கம் என்ற சொற்றொடர் சிவமாகிய இலிங்கம் என விரியும். விரியுங்கால் 'சிவம்' என்னும் சொல் தன்மையும் 'லிங்கம்' என்ற பொருள் தன்மையும் குறிக்கும். குறிக்கவே லிங்கத்தின் தன்மை சிவம் எனப் பொருள்படும். உருவப்பொருள் அல்லாத சிவமானது ஓர் பொருளைக் குறிப்பதற்கு லிங்கம் எனப்பட்டது. இனி, லிங்கம் என்பது எல்லாம் தோன்றி ஒடுங்குவதற்கு உரிய மூலம் எனவும், சித்திரித்தல் எனவும் பொருள்படும்.

எல்லாப் பொருள்களிலும் மங்கலத்தைக் கொடுப்பதில் தனக்கு மேல் ஒரு மங்கலப்பொருள் இன்மையால் சிவம் மங்கலத்தைத் தருவது ஆகும். எல்லாப் பொருளுடனும் கலந்தும் அவற்றின் வேறாயும் அறிவுடையதாயும் உள்ள வெளியாகும். ஆதலால் பரவெளியைச் சிதாகாயம் என்றும் ஞானாகாயம் என்றும் கூறுவர். இப் பரவெளி யோடு பிரிப்பின்றி நிற்கும் உயிர்ப்பொருளுக்கு அப் பரவெளியை அறிதலே வந்தி. உயிர்கள் உருவங் கடந்தபோது இவ்வுண்மையை உணரும். சிறப்பான வழிபாடுடையார்களுக்குப் பரவெளியாகிய சிவம் என்ற எண்ணம் தோன்றும். பரவெளி இயல்பாகவே உள்ளபடியால் சுயம்புலிங்கம் என்ற பேருடையது.

பூதவெளியாகிய ஆகாயம் உயர்ந்தும் அகன்றும் தோற்றுவதால் லிங்கத்தின் மேல் பாகம் உயர்ந்தும், அடிப்பாகம் ஆவுடையார் விரித்து வட்டமாகவும் அமைந்துள்ளது. பிரணவமும் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், அக்கினி, சூரியன், சந்திரன் என்ற எட்டு நிலையையும் தன்னுள் கொண்டதுபோன்ற வடிவுடைய அண்ட மாகிறது. அத்தகைய அண்டத்திற்கு மேல்முகடு திறக்க மக்களிடையே யுள்ள கண்களேதான் சாவியாக உள்ளன. இவ்விதமான எட்டு நிலை மனிதனிடம் உள்ளது. இந்த எட்டையும் அல்லாத ஒரு தனிநிலையும் ஆன்மாவுக்கு உள்ளது. அது தாரகை என்ற பேரால் அழைக்கப்படு கிறது.

இவ்வகையான எட்டு நிலைகளும் வளர்ந்து விரிந்த நிலைதான் சிவலிங்கம். அது கோயிலில் தாபித்துள்ள தாவரலிங்கமல்ல என்பதை உணரவும்"

இதுவரை நாம் பார்த்த இந்த விளக்கமானது சிவயோகி இரத்தின சபாபதியாரின் வாக்கியங்களிலே அமைந்த சித்தர்களின் தத்துவ விளக்கமாகும்.

இந்தப் பகுதியை இவ்வளவு நீண்ட மேற்கோள் ஆக இங்கே கொடுப்பதன் நோக்கம் என்னவென்றால், நம் காலத்தில், நம் கண் முன்பு வாழ்ந்து ஒடுங்கிய ஒரு யோகி, அக்காலத்து யோகிகளின் ஞானப் பொருளை, இக்காலத்து அறிவியலின் முறையிலே கண்டு தெளிந்து, தாம் பயின்றதைத் தம் மாணவருக்கும் பயிற்றுவித்து, சித்தர் இலக்கியத்தின் அறிவியற் கொள்கைகள் அனுபவத்திற்கும் பகுத்தறிவின் ஆய்விற்கும் ஒத்திருப்பதை உணர்ந்து துய்த்தார் என்பதை எடுத்துக்காட்டவேண்டும் என்பதே!

★

9. அகலிடத்து உள்ளொளி

சித்தர்களின் நூல்களிலே சிந்தையின் பல நிலைகளையும், அந் நிலைகளில் ஏற்படுகிற அனுபவங்களையும் மிகவும் துல்லியமாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

சித்தத்தைப் பரம்பொருளிலே கொண்டு பின்னுவது என்பதே ஞானப் பயிற்சியின் மையமான பாடமாகும்

இன்றைய அறிவியற் சோதனைகளிலே வெளிநாடுகளில் நடைபெற்றுவருகிற ஒரு பெரிய ஆய்வு மூளையின் அதிர்வு நிலை களைப் பற்றியது. அவர்கள் என்ன கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள் என்றால், மூளையானது அதனுடைய 'ஆல்பா' அதிர்வு நிலையிலே வியக்கத்தக்க பல பண்புகளைக் கொள்கிறது என்பதாகும். இந்த அதிர்வு நிலையிலே அதற்கு ஆபரேட்டிவ் ரெஸ்ட் (Operative rest) என்ற ஓர் அறிதுயில் வசமாகிறது என்பதை முன்னரே பார்த்தோம்.

மூளையின் ஆல்பா ரிதும் (Alpha Rhythm) என்பதையும் ஆபரேடிவ் ரெஸ்ட் (Operative rest) என்பதையும் விஞ்ஞானக் கருவிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து பல தத்துவப் பேருண்மைகளை அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இவையனைத்தும் சித்தர் நூல்களில் காணப்படுகிற சுழுத்தி, துரியம் ஆகிய மன உலகங்களை அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டுவதைப்போல் அமைந்துள்ளன.

திருமூலருடைய திருமந்திரத்திலே வருகிற ஒரு வாக்கு இந்தப் பேருண்மையைத் தன்னுள் பொதிந்து காட்டுகிறது.

யோக சமாதியின் உள்ளே அகலிடம்

என்று பாடுகிறது திருமந்திரம்.

நமக்கு வெளியே உள்ள அகலிடம் இந்தப் பரந்த வையமாக விரிந்திருக்கிறது. ஆனால் ஒரு சித்தனுடைய மன உலகிலே அவன் காண்கிற அகலிடம் எத்தகையது?

ஞானிகள் கண்டு தெளிந்த பேருண்மை என்னவென்றால், இறைவன் அமர்ந்திருப்பது இந்த அகலிடமே.

உருவமற்ற அருவமாகிய பரம்பொருள், மனித உடம்புக்குள்ளே இப்படி ஓர் இடத்தைத் தனது கருவறையாகக் கொண்டு, இந்த உடம்பையும் அதனுள் ஐந்து பருப்பொருள்களையும், ஐம்புலன்களை யும், தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையும், தனி உயிரையும் இயக்குவதோடு உள் இயக்கத்தைப் புற உலகோடு இணைத்து இயக்குகிறது. எனவே உடம்புக்கு உள்ளே இருக்கிற அகலிடமானது, வெளியில் உள்ள அகலிடத்தோடு இரண்டறக் கலந்து இயங்குகிறது,

இசையுலகிலே இரண்டு கருவிகள் சுருதி சேர்ந்து ஒலிப்பதுபோலே, இந்த இயக்கம் ஆதார சுருதியாகிய படைப்பின் பிரணவ ஒலியைத் தழுவித் தன் அகத்தில் உள்ள அகலிடத்தையும் புறத்தில் உள்ள அகலிடத்தையும் சேர்த்து இசைக்கிறது.

இதுவே மாபெரும் யோகமாகிய சேர்க்கையாகும். இதை ஒரு விதத்தில் புணர்ச்சி என்றே சிலமான பொருளிலே அழைக்கலாம். உண்மையில் சித்தர்கள் இந்த யோகத்தை அவ்வாறே அழைத்தும் இருக்கிறார்கள். மகள் தன் மணாளனோடு ஆடிய சுகத்தையே இதற்கு ஒப்பிடுகிறார்கள். இதுவே மெய்கொண்டு செய்கிற மெய்யான யோக முறையிலுள்ள அகலிடப் பயிற்சியாகும். இதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது அகக்கண் பார்வை.

எண்ணா யிரத்தாண்டு யோகம் இருக்கினும்
கண்ணார் அமுதினைக் கண்டறிவார் இல்லை
உண்ணாடி யுள்ளே ஒளிபெற நோக்கில்
கண்ணாடி போலக் கலந்திருந் தானே.

என்ற பாடல் இந்த அகலிடப் பயிற்சியின் முறையையும் பயனையும் நன்கு உணர்த்துகிறது.

உடலைக் கொண்டு வெறும் புறப்பயிற்சிகள் எத்தனை செய்தாலும், எத்தனை ஆண்டுகள் செய்தாலும் இறையின்பம் கிட்டுவதில்லை. நாவிற்கு அமுதம் எப்படியோ, அப்படிக் காட்சிக்கு ஆரமுதமாக விளங்கும் இறைவனை வெறும் 'புறப்பயிற்சிகள்' நமக்குக் காட்டிவிட மாட்டா.

அகலிடம் நம்முடைய உடம்புக்குள்ளே இருக்கிறது. அங்கே பார்க்க வேண்டும். வெளியிலே பார்த்துப் பயனில்லை.

உள் நாடியுள்ளே நுட்பமாக நோக்கினால் ஒளி தெரியும். அந்த ஒளி நன்கு தெரியும்படியாகப் பார்த்தால், கண்ணாடியிலே தெளிவாக உருவத்தைப் பார்ப்பது போலே பரம்பொருளைப் பார்க்கலாம். அப்படிக் கலந்து நிற்கிறான் இறைவன்.

இந்த அகநாடி கொண்டு அகலிடத்தைப் பார்த்தால் அங்கே வானம் தெரிகிறதோடு, ஒளி தெரிகிறது, ஒலியும் கேட்கிறது.

அகலிடமாகிய அக உலகிலே கேட்கும் ஒலிகள் பத்து என்பதாக ஒரு கணக்கு உண்டு. அவையாவன:

மணியோசை, கடல்ஓதம், யானையின் பிளிறல், வேய்ங்குழலின் ஒலி, முகிலோசை, வண்டின் மிழற்றல், தும்பிநாதம், வளைகளின் ஒலி, பேரிகையின் முழக்கம், யாழின் இசை.

இந்த ஒலிகளை நாம் 'பார்ப்பதாகவே' சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது. காரணம் வெளியே ஒலிக்கிற ஓசையை நமது செவி கேட்கிறது. அகத்தின் ஒலியைக் கேட்பது எது? வெளியே உள்ள ஒளியை நமது கண் பார்க்கிறது. ஆனால் நமக்குள்ளே தெரியும் ஒளியை, இமைகளை மூடிய நிலையிலே நாம் பார்க்கும் அந்த ஒளியை, எது பார்க்கிறது?

ஆழ்ந்து சிந்தித்தோமானால் ஐம்புலனின் நுகர்ச்சிகளையுமே நுகர்வது சித்தமேதான். வெளியில் உள்ள ஒரு பொருளைக் காண்பதும், வெளியில் உள்ள ஓர் ஒலியைக் கேட்பதும், எல்லாமே சித்தத்தின் செயல்தானே. இருப்பினும், வெளிப்பொருளின் நுகர்ச்சிக்கும் அகப்பொருளின் நுகர்ச்சிக்கும் வேறுபாடு உண்டல்லவா? அப்படி ஆயும்போது 'பார்வை' என்ற சொல்லுக்கு அதன் பொருள் ஐம்புல நுகர்ச்சிகளையும் உள்ளடக்கி விரிகிறது. எனவே அக ஒலிகளையும் நாம் பார்க்கிறோம் என்பது சித்தர் மரபு.

இவ்வாறு அகக்கண்ணே துணையாக ஒளியையும் ஒலியையும் பார்க்கும்போது அகலிடமானது உள்ளும் புறமுமாக விரிகிறது. ஐந்து பூத தத்துவங்களும், உடலில் இருப்பவை வெளியே இருப்பவையோடு புணர்கின்றன. அந்நிலையிலே சீவான்மா பரமான்ம சுகத்தைத் துய்க்கிறது. இந்த அகலிட இணைப்பே மேலான தியானம் ஆகும் என்கிறது சித்தர் இலக்கியம்.

ஓர் இரும்புத் துண்டை அடிக்கடி காந்தத்தோடு தேய்த்தோமானால், அந்த இரும்பும் காந்த ஆற்றலைப் பெறுகிறது. அவ்வாறே நமது உள் அகலிடம் வெளி அகலிடத்தோடு அடிக்கடி சேர்க்கை பெறும்போது, அதாவது யோகம் பயில்கிற மாணவன் ஒருவன் இவ்வாறு அடிக்கடி தியானம் செய்யும்போது, அவனுடைய மனம் தெய்வ ஆற்றல்களை மேவிமேவி அந்த ஆற்றல்களைத் தானும் பெறுகிறது.

பல ஆண்டுகள் இவ்வாறு தொடர்ந்து செய்யும்போது மாணவனுடைய உடலானது ஒளி பெறுகிறது. அவனுடைய செவிகள் தொலை கேட்கும் ஆற்றலைப் பெறுகின்றன. அதோடு அவனுடைய தனித் தன்மை கழலுகிறது. அவன் உலகளவு விரிகிறான். அவன் உடல் தவேசரீரம் என்று கூறுகிற இறையுடம்பாக மாறுகிறது.

திருமூலர் போன்ற சித்தர் பெருமக்கள் இவ்வாறு அகலிடத்து மெய்யிலே காதலுற்று, அகலிடத்தே தவங்கூடி, அகலிடத்து அனுபவங்கள் அனைத்தையும் துய்த்து, இரவுபகல் அற்ற நிலையில் அமர்ந்து, மரணமிலாப் பெருவாழ்வு பெற்றார்கள். 'இகல் இடம்' என்று கூறப் பெறுகிற ஞான வல்லமைகளும், பேரின்பச் சித்திகளும் விளையக்கூடிய, ஆற்றலின் இருப்பிடமாகிய, இந்த இகல் மிக்க இடமே, சித்த யோகம் பயில்வாருக்குரிய புகலிடம். நந்தி தேவன் என்னும் பரமகுரு தமக்குப் போதவிட்ட இந்தப் புகலிடமும், இகலிடமுமான இந்த அகலிடத்தையும், அதில் துய்த்த இன்பப் பயனையும் திருமூலர் பாடுகிறார்:

அகலிடத் தார்மெய்யை அண்டத்து வித்தைப்
புகலிடத் தேமெய்யைப் போதவிட் டானைப்
பகலிடத் தும்இர வும்பணிந் தேத்தி
இகலிடத் தேஇருள் நீங்கினின் றேனே.

★

10. இயற்கை அமைப்பின் இரகசியங்களைப் பற்றிய சித்தர் விளக்கம்

சித்தர்கள் தங்கள் நூல்களிலே இயற்கையின் அமைப்பை ஆராய்ந்து கண்டு, ஐந்து பூதங்களைப் பற்றிய சில அடிப்படை உண்மைகளை நமக்குக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஐந்து பூதங்களின் வகைகளைக் கூறி இந்த ஐந்துக்கும் உள்ள ஆர்வக் கடவுள், சூக்குமக் கடவுள், நிறம், ஆதாரநிலை என்று நான்கு உட்கூறுகளைச் சித்தர்கள் நமக்குச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஐந்து பூதங்களில் முதலாவது பூதம் நிலமாகிய மண். இதை மண்ணுலகம் என்றும், மண் என்றும், பூமி என்றும், பிருதிவி என்றும் பல பெயர்களிலே அழைக்கிறோம். இதுவே ஐந்து பூதங்களின் அடிப்படையாகும்.

இரண்டாவது பூதம் என்பது தண்ணீர். இதை அப்பு என்று வடமொழித் தத்துவ நூல்களிலே கூறுகிறார்கள்.

மூன்றாவது பூதம் நெருப்பாகும். இதை வடமொழி நூல்களிலே தேயு பூதம் என்று அழைக்கிறார்கள்.

நான்காவது பூதம் காற்று. இதை வடநூல் வல்லோர்கள் வாயு பூதம் என்கிறார்கள்.

ஐந்தாவது பூதம் வான். இதையே ஆகாய பூதம் என்று அழைக்கிறார்கள்.

இந்த ஐந்து பூதங்களுக்கும் ஆர்வக்கடவுள் தனித்தனியாக என்னென்ன மூர்த்திகள் என்று சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள். அந்த இரகசிய மொழிப்படி, பிருதிவி என்ற மண்ணுக்கு ஆர்வக் கடவுள் அல்லது அபிமான தெய்வம் இந்திரன் ஆகும்.

தண்ணீராகிய அப்பு பூதத்திற்கு ஆர்வக்கடவுள் வருணன்.

நெருப்பாகிய தேயுதத்துவத்திற்கு அபிமான தெய்வம் அக்கினி.

காற்றாகிய தத்துவத்திற்குரிய அபிமான தெய்வம் வாயு என்று சித்தர்கள் பேசுகிறார்கள்.

ஆகாயத்திற்குரிய அபிமான தெய்வத்தை வியோமரூபி என்று அழைக்கிறார்கள்.

இந்த ஐந்து பூதங்களுக்கும் உரிய சூக்குமக் கடவுள் வடமொழியிலே சூட்சும பூத அதிதேவதை என்று பெயர்பெறும். இந்தச் சூக்குமக்

கடவுள் மண்ணுக்குப் பிரமன்; தண்ணீருக்குத் திருமால்; நெருப்புக்கு ருத்திரன்; காற்றுக்கு ஈசுவரன்; ஆகாயத்திற்குச் சதாசிவனார்.

இனி இந்த ஐந்து பூதங்களுக்கும் உரிய ஐந்து நிறங்களாவன :

மண்ணின் நிறம் பொன்னாகும்; தண்ணீரின் நிறம் பச்சை; நெருப்பாகிய பூதத்திற்குரிய நிறம் சிவப்பு; காற்றாகிய பூதத்தின் நிறம் கறுப்பு; வானத்துக்குரிய நிறம் புகையாகும்.

இந்த ஐந்து பூதங்களும் நம்முடைய உடம்பில் எந்தெந்த ஆதார நிலைகளிலே கூடுகின்றன என்பதைச் சித்தர்கள் கண்டு சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

மண் என்ற தத்துவம் சுவாதிஷ்டானம் என்கிற ஆதாரத்திலும், காற்று மணிபூரகத்திலும், நெருப்பு அனாகதத்திலும், காற்று விசுத்தியிலும், ஆகாயம் ஆக்ஞையிலும் குடிகொண்டுள்ளன. இந்த ஐந்து தத்துவங்களை இயக்குவதன் மூலம், சித்தர்கள் உடம்பின் வாயிலாக வெளியிலுள்ள பஞ்ச பூதங்களாகிய ஐந்து தத்துவங்களையும் இயக்குகிறார்கள் என்பது இரகசியமாகும். இந்த நுட்பத்தை விளக்குகின்ற சித்தர்களின் யோக முறை, மூலாதாரத்திலிருந்து சிரசின் மேலுள்ள ஆன்ம இயக்க நிலையம் வரை எப்படி இந்தத் தத்துவங்கள் இயக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை உணர்த்துகிறது.

மூலாதாரத்திலுள்ள ஒளியே ஆறு ஆதாரங்களில் நிலைபெற்றுள்ள தேவதாபாவ நிறத்துடன் பொருந்தி, சிரசின் மேலுள்ள சகசரதளமாக அமைந்துள்ளது. அதாவது மனிதர்களுடைய தலையிலே ஆயிரம் இதழ்கள் கொண்ட ஆன்மத் தாமரை அமைந்திருக்கிறது. இந்த ஆன்மத் தாமரைதான் மூலாதாரத்திலுள்ள செவ்வொளியிலிருந்து பரிணமிக்கிறது. பஞ்ச பூதங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ள தேவதைகளின் ஐந்து நிறங்கள், இந்த ஆறாவது நிலையமாகிய சகசரதளத்திலே எப்படி ஒன்றிநின்று, இந்த உடம்பின் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையும் இயக்குகிறது என்பதே, சித்தர்கள் யோகத்திலுள்ள பயிற்சிக்கு அடிப்படையான பாடமாகும்.

மூலாதாரத்திலிருந்து அந்தந்தத் தேவதைகளைப் பாவித்து ஒவ்வொரு ஆதாரமாகக் கடந்து, சிரசிலுள்ள சகசரதளத்தை அடைவதற்காக, நாள்தோறும் சில பயிற்சி முறைகளை நம்முடைய சித்தர்கள் செய்து வருகிறார்கள். இதுவே ஆதார யோகம் என்று பெயர் பெறுகிறது.

இந்த ஆதார யோகத்தைப் போன்று, சித்தர்களின் பயிற்சி முறையிலே அமைந்துள்ள இன்னொரு யோகத்திற்கு, நிராதார யோகம் என்று பெயர். அந்த நிராதார யோகத்தின் நுட்பம் என்னவென்றால், எந்த ஒரு மூர்த்தியையும் மனத்தினால் பாவித்து நினையாமல் யோகம் புரிவதாகும். எப்படியென்றால் சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை ஆகிய ஐந்தையும் தனித் தனியாக நினைத்துப் பயிற்சி செய்யாமல், மூலாதாரம், ஆக்ஞை, சகசரதளம் ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் உருவமற்ற அருவநிலையிலே ஞானம் புரிகிற முறையே சித்தர்களின் நிராதார யோகம் ஆகும். இந்த உபாசனைக்குக் குறி, வித்தும் நாதமுமாகிய இரண்டுமே.

அவையே ஒளிமுறையும் ஒலிமுறையும் என்ற இரண்டு பிரிவாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

சாதாரண மக்களின் அன்றாட மொழியிலே கூறுவதாக இருந்தால், சித்தர்களுடைய ஞான வழிபாட்டிலே அடிப்படையாக அமைந்துள்ள முறைகள் இரண்டு. ஒன்று ஒளிமுறை; அதாவது பார்வையினால் வழிபடுகிற முறை. மற்றொன்று ஒலிமுறை என்பது; செவிப்புலனால் வழிபடுவது. இந்த இரண்டு முறைகளுமே சித்தர்களுடைய இலக்கியங்களிலே விரிவாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு வழிபடுவது இந்த உடம்பையும் உலகையும் அளாவி நிற்கின்ற மாபெரும் பேராற்றலாகிய கடவுட் சக்தியையேயாகும்.

உள்ளும் புறமுமாய் அமைந்து நிற்கிற கடவுள் ஆற்றலை, இறைவன் என்ற பெயரிலே அழைக்கும் போது அந்த இறைவனுக்கு ஐந்து இலக்கணங்களைச் சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள். எப்படியென்றால் இறைவனை நிரஞ்சனன் என்பார்கள். நிரஞ்சனன் என்ற சொல்லிற்குப் பொருள் 'அழுக்கு இல்லாதவன்', 'மலம் அற்றவன்' என்பதாம்.

இறைவனை நிராமயன் என்பார்கள். நிராமயன் என்றால் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாதவன் என்று பொருள்.

உள்ளும் புறமுமாக நிற்கிற இறைவனின் பண்புநோக்கி அவனை நிராதாரன் என்பார்கள். நிராதாரன் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு ஆதாரம் இல்லாதவன் என்று பொருள். ஆதாரம் இல்லாதவன் என்றால், எந்தப் படைப்பும் இன்றி உள்ளும் புறமுமாய், எங்குமாய் நிறைந்தவன் என்பதாகும்.

இறைவனை நிராலம்பன் என்பார்கள். நிராலம்பன் என்றால் பற்றுக்கோடு இல்லாதவன் என்று பொருள். கால் ஊன்றாத நிலையை நிராதாரம் என்றும், கையிலே கோல்பிடித்த நிலையை நிராலம்பம் என்றும் சொல்லுவது உலக வழக்கமாகும். இறைவன் காற் பாவாமல் அதே சமயம் அலம்பி விழாமல் நிற்பவன் என்பதை நிராதார நிராலம்பன் என்று கூறுவது சித்தர் வாக்காகும்.

இறைவனுடைய ஐந்தாவது இலக்கணமாக அவனை அப்பிரமேயன் என்பார்கள். அப்பிரமேயன் என்றால் பரிமாணங்களால் அறியமுடியாதவன் என்று பொருளாகும். இதையேதான் அப்பர் சுவாமிகள் தமது தேவாரத்தில்,

இப்படியன் இந்நிறத்தன்
இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவன்
என்றெழுதிக் காட்டொணாதே

என்று கூறுகிறார்.

சைவ ஆகமங்களில் பஞ்ச பிரம்ம மந்திரமே முடிவான மந்திரம் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. மந்திரங்களிலே மணிமுடியான இந்தப் பஞ்சமுக மந்திரம், பஞ்ச பிரம்ம சொரூபத்தை வணங்குகிறது. அதாவது ஐமுகங்கொண்ட கடவுள் ஆற்றலை வணங்குகின்ற இரகசிய முறையாகும் இது.

சைவ ஆகமங்களில் பஞ்ச பிரும்ம சொரூபமாகிய கடவுட் தத்துவத்தைச் சதாசிவம் என்று அழைப்பார்கள். கடவுள் உருவங்களிலேயே மணிமுடியாகக் கருதப்படுகின்ற சதாசிவ உருவத்தையே, பரப்பிரம்மம் என்று ஞானநூல்கள் கூறுகின்றன. இந்தச் சதாசிவத்தைப் பக்தி என்னும் வழிபாட்டு முறையிலே வணங்குகிறவர்கள், இலிங்கத்தில் இந்தக் கடவுள் ஆற்றலை வரவழைத்து, அதாவது ஆவாகனம் செய்து வழிபடுகிறார்கள். இந்த வடிவதத்தையே சித்தர்கள் தங்களுடைய சிரசிலே வைத்து வழிபாடு என்கின்ற ஞான வணக்க முறையிலே வணங்கி ஏத்தி, பற்பல ஆற்றல்களைப் பெறுகிறார்கள்.

உடம்புக்குள்ளே இத்தகைய சதாசிவ வடிவத்தை அருவமாக நிறுத்தி வழிபடுகின்ற ஞான முறைகளைப் பற்றி, நம்முடைய சித்தர் இலக்கியங்கள் மிகவும் விரிவாகவே பேசுகின்றன. அகண்டமாகிய சிவத்திற்கு, மனிதனுடைய சிரசின் நிலைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கூறி, அதற்குரிய சில பெயர்களையும் ஞானநூல்கள் கூறுகின்றன. முகத்தின் முன்புறம் தத்புருஷன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. பின்புறம் சத்தியோஜாதம் என்று பெயர் பெறுகிறது. இடம்புறத்திற்கு வாமதேவம் என்றும், வலப்புறத்திற்கு அகோரம் என்றுப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். உச்சியில் இந்தச் சதாசிவ தத்துவமானது ஈசானம் என்று பெயர் பெறுகிறது.

தத்புருஷர், வாமதேவர், அகோரர், ஈசானர் ஆகிய நால்வரும் ஐந்தாவது நிலையாகிய சகசர தளத்திலே ஒன்றிநின்று அறிவுருவாக விளங்கி, இந்த உடம்பின் இயக்க சக்தியாகவும் உள்ளவர் என்பதே சித்தர் நூல்களின் விளக்கமாகும்.

ஐந்து முகங்களுடைய இந்தச் சதாசிவ மூர்த்தியை மேலும் ஆராய்ந்து, இந்த மூர்த்திக்குரிய உறுப்புகளைச் சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது. உறுப்புக்கள் என்று சொல்லும்போது கண்ணினால் நாம் காணுகின்ற உறுப்புக்களின் பெயர்களே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அருவ நிலையிலே இந்த உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் ஆற்றலைக் கூறுகின்றன.

சத்தியோஜாதர் என்பவரின் திசை மேற்கு ஆகும். இவருடைய பாதங்கள் இரண்டு; கைகள் இரண்டு; புருவ நாடி ஒன்று; பிடரிக்கண் ஒன்று; வலத்தோள், இடத்தோள் ஆக இரண்டு. இந்நிலையிலே சத்தியோஜாதரின் இடங்கள் எட்டாகும்.

வாமதேவரின் திசை வடக்காகும். இவருடைய இடங்கள் வருமாறு: அக்குள்-2, தொடைகள்-2, முழங்கால்கள்-2, கணைக்கால்கள்-2, இருக்கை என்கிற பிருஷ்டம்-2, சந்து-2, இடுப்பு-1, ஆக வாமதேவரின் இடங்கள் 13 ஆகும்.

தத்புருடரின் திசை கிழக்கு ஆகும்; எல்லா அவயவங்களையும் தூண்டுவதும் அடக்குவதுமாகிய ஒளிவடிவில், நான்கு திக்குகளிலும் ஆட்சி உடையவர் தத்புருடராவார்.

அகோரரின் திசை தெற்கு ஆகும். அவருடைய இடங்கள் எட்டு. இதயம்-1, கண்டம்-1, தோள்-2, மார்பு-1, நாபி-1, வயிறு-1, முதுகு-1, ஆக எட்டு ஆகும்.

ஈசானர் மின்னல் போன்ற ஒளியாகும். இது பராசக்தியின் வடிவம். ஆன்மாவை இடமாகக் கொண்டது. நிவ்விருத்தி, பிரதிஷ்டை, வித்யை, சாந்தி, சாந்தியாதீதை என்ற கலைகளுடன் கூடி, எல்லா வடிவங்களுக்கும் காரணமானவர் ஈசானரே ஆம்.

சைவாகமம் இந்தச் சதாசிவ தத்துவத்தை முப்பத்தெட்டு சக்திகளாகக் கூறுகிறது. தத்புருஷ முகத்திலுடைய காட்சியானது அருள் நிலையிலுள்ள பொழுது, உலக காரியமான போக போக்கியங்கள், ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியத் தொழில்கள் எல்லாம் செயற்படும். இந்த மாற்றத்தை அடைவதே ஞானிகளின் இலட்சியம் ஆகும். இந்த மாற்றம் விரக்தி காரணமாக எல்லாவற்றையும் துறந்து விடுவதாலோ, ஈசான முகத்தில் பற்றி நின்று அங்கே கொண்டு மாற்றுவதாலோ அமைகிறது. இந்த மாபெரும் இரகசியத்தையே திருமூலர் தம்முடைய திருமந்திரத்திலே பாடுகிறார்:

நெற்றிக்கு நேரே புருவத் திடைவழி
உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடும் மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரமன் இருந்திடம்
சிற்றம் பலமென்று சேர்ந்துகண் டேனே.

இந்த மாபெரும் இரகசியத்தையே மற்றொரு திருமந்திரத்தில் 'ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மாந்திரம்' என்கிறார் திருமூலர்.

★

11. பிறவி இரகசியங்கள்

சித்தர் இலக்கியங்களிலே இந்த உடம்பின் பல உறுப்புக்களையும் ஆராய்ந்து, அடிப்படையான சில இரகசியங்களை, அறிவியல் முறையிலே ஞானிகள் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த உண்மைகள் எல்லாம் மருத்துவ வல்லுநர்கள் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிகளுக்கு ஒத்தனவாக இருப்பதோடு, மேலும் மேலும் வளர்ந்துவருகின்ற இன்றைய மருத்துவ இயலின் புதிய கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் முன்னோடிகளாக அமைந்துள்ளன என்பது, தமிழ்மக்கள் பெருமைப்படவேண்டிய உண்மையாகும்!

இந்த உடம்பின் மிக முக்கியமான பகுதியாகிய மூச்சுப்பையின் இயல்புகளையும், காற்று உடம்புக்குள் செல்வதும் மீள்வதும் ஆக உள்ள சுவாச நிலைகளையும் பற்றி, நம்முடைய சித்தர்கள் பல இரகசியங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

எந்தெந்த நாட்களில் எந்த எந்த நேரத்தில், இந்த உயிர்ப்பின் இயக்கம் எப்படி எப்படி உள்ளது என்பதற்கு, ஒரு விரிவான பட்டியல் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பட்டியலோடுகூட, நம்முடைய உடம்பு நாழிகை ஒன்றுக்கு முந்நூற்றறுபது தடவை சுவாசிக்கிறது என்று சித்தர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். ஒரு நாளுக்கு, அறுபது நாழிகைகள் இருப்பதால் நாள் ஒன்றுக்கு 21600 தடவை சுவாசம் இயங்குகிறது என்று கண்டிருக்கிறார்கள் சித்தர்கள். அதோடுகூட, வளர்பிறை தேய்பிறை இவற்றின் கணக்குக்கு உட்பட்டு இந்த மூச்சு இயங்குகிறது என்பதையும் அளந்து சொல்லியிருக்கிறார்கள். முழுநிலா கழிந்த மறுநாளிலிருந்து அமாவாசைவரை உள்ள தேய்பிறைக்கும், அமாவாசையிலிருந்து முழுநிலாவரையிலான வளர்பிறைக்கும், என்றென்று எவ்வெப்பொழுது எந்த எந்த நாசியில் மூச்சு இழைகிறது என்பதை, நுட்பமான முறையில் கணக்கிட்டு நம்முடைய சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது. மூச்சானது இடது நாசியில் இழையும் போது அதற்குச் சந்திரகலை என்பது பெயர். மூச்சு வலது நாசியில் இழையும் போது அதற்குச் சூரியகலை என்று பெயர். இரண்டு நாசியும் இணைந்த நடுமூச்சுக்குச் 'சுழுத்தி' என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். எந்த எந்தக் கலை இயங்கும்போது என்ன என்ன செயல்கள் புரியலாம் என்பதற்கும் விதிமுறைகள் வகுத்திருக்கிறார்கள். உடலுக்கும், உள்ளத்திற்கும், ஆன்ம வளர்ச்சிக்கும், கேடு ஏற்படாத வகையில், இந்த மூச்சு இயக்கத்தைச் சரி செய்துகொள்ள வேண்டிய அவசியத்தையும், முறைகளையும், சித்தர்கள் நமக்குக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

உடற்பயிற்சியிலே தேர்ந்த யோகி ஒருவன், இந்த மூச்சின் இயக்கத்தைத் தன் இச்சைப்படி மாற்றும் வல்லமை பெற்றவன்

என்பதற்குச் சித்தர் இலக்கியங்களிலே பல சான்றுகள் காண்கிறோம். இந்த மூச்சின் இயல்புகள் பற்றிய பேருண்மைகளே, ஒரு தனி பகுதி யாக ஆராய்வதற்குரிய ஆழமும் நீளமும் கொண்டதாகும்.

இனி, உயிர்களை அவற்றின் பிறப்பு முறையை வைத்துப் பற்பல வகையான யோனிகள் என்று சித்தர்கள் அழைக்கிறார்கள். இந்த உயிர் வகைகளின் அடிப்படை நான்கு வகையான யோனிகள் என்று பகுத்துள்ளார்கள். இவற்றில் எண்பத்து நான்கு இலட்சம் வேறுபாடு களைச் சித்தர் இலக்கியம் கூறுகிறது. ஆன்ம வளர்ச்சி பெற்ற அமர நிலையிலே உள்ள மாமனிதர்களிலே பதினான்கு இலட்சம் வேறுபாடு கள் உள்ளன. மானுடர்களிலே ஒன்பது இலட்சம் என்றும், விலங்கு களில் பத்து இலட்சம் என்றும், ஊர்வனவாகிய உயிர்களிலே பதினொரு இலட்சம் என்றும், நீர்வாழ்வனவற்றில் பத்து இலட்சம் என்றும், தாவரங்களில் இருபது இலட்சம் யோனி பேதங்கள் என்றும், வகைப்படுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவை தவிர, பாதாள ராட்சச யோனி என்ற ஒருவகை உயிரினத்தைப் பாகுபடுத்தி, அந்த யோனியில் பத்து இலட்சம் பேதங்கள் இருப்ப தாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

நான்கு வகை யோனிகள்: மண்ணில் தோன்றுவன; முட்டையில் வருவன; வியர்வையில் தோன்றுவன; கருவுற்றுப் பிறப்பின.

இனி, நாடிகள் பத்து என்று வகைப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அவையாவன: இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிங்குவை, புருடன், காந்தாரி, அக்கினி, அலம்புவி, சங்கினி, குழுவி என்று பெயர் பெறுகின்றன.

உடம்பிலுள்ள ஆதார நிலைகள் ஆறு என்றும், இந்த ஆறு நிலை களும் உடம்பையும் உள்ளத்தையும் உயிரையும் இயக்குகின்ற மைய நிலைகள் என்றும் கண்டு சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இந்த ஆதார நிலைகள் தவிர, இந்த உடம்பிலுள்ள மண்டலங்கள் மூன்றும் ஆதவன், சந்திரன், அக்கினி என்றும் பெயர் பெறுகின்றன.

மனத்தின் நிலைகளைப் பற்றிச் சொல்வதாக இருந்தால், மனத்திற்கு ஐந்து நிலை மாறுதல்களாகிய அவத்தைகள் உள்ளன. அவை நனவு என்கிற ஜாக்கிரம், சுவப்னம் என்கிற கனவுநிலை, கனவைத் தாண்டிய சுழுத்தி நிலை, அதையும் தாண்டிய துரிய நிலை, இவற்றிலும் கடந்த அதிதுரியநிலை. இந்த ஐந்துவிதமான நிலை களிலும் மனம் எங்கெங்கு எவ்வாறெல்லாம் இயங்குகிறது, அப்படி இயங்கும்போது உடம்பில் என்னென்ன மாறுபாடுகள் உண்டாகின்றன, என்பதையெல்லாம் பற்றிச் சித்தர் இலக்கியம் விரிவாக எடுத்துச் சொல்லுகிறது. இந்தச் செய்திகளை வரிசை முறைப்படி ஆராய்கிற ஒரு தனி விளக்கம் இந்நூலின் பிற்பக்கங்களில் வருகிறது.

இந்த உடம்பில் இயங்குகின்ற வாயுக்களைப் பத்து என்று சித்தர்கள் வகைப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அவை பத்து நாமங்கள் பெறுகின்றன. பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருதான், தேவதத்தன், தனஞ்செயன். இந்தப் பத்து வகை

யான வாயுக்களும் உடம்புக்குள்ளே எவ்வாறு தொழிற்படுகின்றன, என்னென்ன செயல்களை இயக்குகின்றன என்பதைப் பற்றியும் சித்தர் இலக்கியம் விரிவாகக் கூறுகிறது.

இந்த உடம்புக்குள்ளே அறிவுமயமான பரம்பொருள் எப்படி இருக்கிறது என்பதை அருமையான சான்றுகளோடு சித்தர்கள் விளக்குகிறார்கள்.

நீர் நுழையா இடத்தில் நெய் கசிந்து செல்லும். அதாவது தண்ணீர் புகமுடியாத அத்தனை சிறிய ஓட்டைக்குள்ளே நெய் கசிந்து சென்றுவிடுகிறது. நெய் நுழையாத இடத்துக்குள் புகை செல்கிறது. புகையும் புகமுடியாத துவாரத்துக்குள்ளே மனம் செல்கிறது என்றும், மனம் நுழையாத இட்த்தில் அறிவு செல்கிறது என்றும், அறிவினாலும் புகமுடியாத அத்தனை நுண்ணிய இடமே பரம்பொருளின் இருப்பிடம் என்றும் சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது.

இந்த அறிவு புகமுடியாத சிறிய இடத்துக்குள்ளே எல்லாவற்றுக்குள்ளும், உள்ளும் புறமும் எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும், அவற்றுக்கு வெளியேயும், பரம்பொருள் பரவி நிற்கிறது என்று சித்தர்களின் இலக்கியம் பேசுகிறது.

அநாவது பிறப்புகள் ஐந்து வகைப்படும் என்றும், இந்த ஐந்து வகை பிறப்புக்களையும் உயிருக்கு உயிராகிய பரம்பொருள் இயக்கி வருகிறது என்றும், சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள்.

ஐந்துவகை பிறப்புகளாவன: மண்ணிலிருந்து பிறக்கின்ற புல், பூண்டு, செடி, கொடி முதலியன முதலாவது வகை.

இரண்டாவது வகையான பிறப்பு, தண்ணீர்ப் பொருளிலிருந்து உண்டாகிறது. அதாவது இந்த உயிரை உண்டாக்குவது நீர் வடிவத்திலுள்ள ஆதாரப் பொருள். சுக்கிலம், சுரோணிதம் ஆகியவை இதில் அடங்கும். இவ்வகைத் தண்ணீர்ப் பிறப்புகள் கருப்பைக்குள்ளே தண்ணீர் புகுந்து வடிவம் கொள்கிறது. பசு, ஆடு முதலிய விலங்கினங்களும், மானுடமும் இந்த வகைப் பிறப்புள் அடங்குவன.

மூன்றாவது வகையான பிறப்புகள் நெருப்புப் பிறவிகள். அவை வியர்வையின் வெப்பத்திலிருந்து தோன்றுகின்றன என்று சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள். ஈ, பேன், புழு, கம்பளிப்பூச்சி போன்றவை இவ்வகையான பிறப்புகளாகும்.

நான்காவது வகையான பிறப்புகள் முட்டையில் உண்டாவன. அவற்றுக்கு ஆதாரம் காற்று என்று சித்தர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பல்லி, ஓணான், பாம்பு, கோட்டான், கருடன், கோழி போன்றவை இவ்வகையான பிறப்புகள்.

இந்த நான்கு வகையான பிறப்புகளையும் தாண்டிய ஐந்தாவது வகையான பிறப்புகளைப் பற்றி நம்முடைய சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது. அதற்கு வடமொழியில் மந்திர பீஜம் என்றும், தமிழில் 'ஆணை மொழிக்கரு' என்றும் பெயராகும். இந்த வகையான பிறப்புகள்

மனான்களுடைய சித்தத்திலிருந்து தோன்றிப் பிறப்பதாகச் சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது.

இந்தப் பிறப்புக்களின் தன்மைகளைக் கொண்டு அறிவின் நிலை ஆறுவகைப்படும் என்று சித்தர் இலக்கியம் பகுத்திருக்கிறது.

தொடுவதை மட்டும் உணருகின்ற பிறவி ஓரறிவாகும். இதற்கு உற்றறிவு உயிர் என்று பெயர். தொடுவதையும், சுவைப்பதையும் உணர்கிற பிறவி ஈரறிவாகும். தொடுதல், சுவைத்தல், நுகருதல் ஆகிய மூன்று புலன்களும் இயங்குகிற பிறவி மூன்றறிவுப் பிறவியாகும். தொடுதல், சுவைத்தல், நுகருதல், காணுதல் ஆகிய நான்கு புலன்கள் செயற்படுகிற பிறவி நான்கு அறிவு உயிராகும். தொடுதல், சுவைத்தல், நுகருதல், காணுதல் ஆகிய நான்கோடு, கேட்டல் என்கின்ற ஐந்தாவது புலனும் தொழிற்படுகின்ற உயிர்களை ஐயறிவு உயிர்கள் என்று சித்தர் கள் அழைக்கிறார்கள். இந்த ஐந்தோடு சேர்ந்து ஞானம் என்கின்ற பகுத்தறிவு தொழிற்படுகின்ற பிறவியாகிய மனிதப் பிறவியை, ஆறறிவுப் பிறவி என்று சித்தர்கள் வகுத்துள்ளார்கள்.

ஓரறிவுயிருக்குச் சான்றுகள் புல், மரம், செடி முதலியன. இவற்றுக்குப் பரிச உணர்வு என்கிற தொடும் அறிவுமட்டுமே வேலை செய்கிறது.

சிப்பி, சங்கு முதலான பிறவிகளுக்கு இரண்டு அறிவுகள் உள்ளன. தொட்டால் அவற்றுக்குப் புரியும். அதுபோலவே அவை சுவைத்து உணர்கிற ரசஉணர்வும் உடைய ஈரறிவுப் பிறவிகள்.

கறையான், எறும்பு, போன்ற உயிர்கள் மூவறிவு கொண்டவை. தொடுதல், சுவைத்தல் ஆகியவற்றோடு வாசனை தேறுகின்ற கந்த உணர்வும் இவற்றுக்குண்டு.

தும்பி, வண்டு போன்ற உயிரினங்கள் நான்கு அறிவு கொண்டவை. தொடுதல், சுவைத்தல், நுகர்தல், காணுதல் ஆகிய நான்கு அறிவுகள் இவற்றுக்கு இருப்பதாக நம்முடைய சித்தர் இலக்கியம் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளது.

பறவைகள், விலங்குகள் ஆகியவற்றுக்கு ஐந்து அறிவுகள் இருப்ப தாகச் சித்தர்கள் ஆராய்ந்து கண்டிருக்கிறார்கள். அந்த ஐந்து அறிவு களாவன: தொட்டால் தெரிந்துகொள்ளுதல், உணவைச் சுவைத்தல், வாசனை நுகர்தல், கண்ணினால் கண்டுகொள்ளுதல் ஆகிய நான் கோடு பறவைகளும் விலங்குகளும் காதினால் கேட்கும் ஆற்றலும் படைத்தவையாகும். எனவே இவற்றை ஐயறிவு உயிர்களாகும் என்று அழைத்தார்கள்.

இவை அனைத்தையும் தாண்டி முன்னேறிய ஞானம் என்ற பகுத்தறிவுள்ள பிறவிதான் மனிதப் பிறவி. எனவே மனிதனுக்கு ஆறறிவு இயங்குவதாகச் சித்தர் இலக்கியம் பேசுகிறது.

இந்த ஆறாவது அறிவு மேலும் வலிமைபெற்று ஞானஒளி பெறுவது எப்போது என்பதைச் சித்தர்கள் விளக்குகிறார்கள்.